

Continents - Andreu Gomila

La incomoditat vital que senten els protagonistes de la novel·la *Continents* els duu a la fugida, a la solitud, a l'arrogància. Abandonen la família, viatgen a ciutats llunyanes, experimenten amb persones i amb substàncies: com els taurons, intueixen que si s'aturen moriran. Andreu Gomila (Palma, 1977) els fa convergir en trobades casuals, en coincidències brevíssimes, en aparellaments fatals, com succeïa a les pel·lícules d'Alan Rudolph dels vuitanta.

Aquests homes i dones de trenta a cinquanta anys viuen el present amb ràbia o evocuen amb nostàlgia el passat, recorden els morts i els errors, tracten els llibres (Foix, Blake, Tzara, Camus) com a oracles, veneren la música *grunge* com si hagués estat l'última tendència autèntica en un món de bucles interessats. Empresaris o traficants, poetes o periodistes, es neguen a seguir els camins fressats i es fan forts en una adolescència allargassada. A les seves vides hi predomina la fatiga, la decepció, la malenconia, el to "I just thought there will be more" de la coneguda escena de *Boyhood*.

El narrador els contempla amb afecte distant –fills que han crescut massa, que es neguen a adaptar-se a les circumstàncies, que no acaben de trobar el que busquen perquè potser no existeix-, els segueix en desplaçaments arreu del món, constata les petites victòries i els grans fracassos. Quan li vaga, també opina sobre Barcelona o sobre la cultura actual, i no sempre és fàcil diferenciar la seva visió de la dels personatges. Que els títols de capítols siguin títols de cançons l'emparenta amb les seves criatures, com si també ell mantingués la fe en el poder orientador de la música. *Continents* és com un disc doble, amb un ritme marcat, atmosferes variades i reminiscències compartides.

Andreu Gomila, autor de tres llibres de poemes i d'una novel·la, és director de *Time Out Barcelona* i coautor de *Putos himnes generacionals*. A *Continents* ha sabut cartografiar una xarxa de derives i d'incontinències, on entren en contacte tot de personatges que es consideren a si mateixos millor que les coses que els succeeixen, potser perquè –encara que no ho sàpiguen– són més continents que continguts.